

Christfulness

Creatief bestaan in Jezus - Ef. 4, 13

Jaarthema Oosterparkkerk Amsterdam
Seizoen 2010 – 2011

Deel 4

Vrede

Amsterdam, september 2010 – juni 2011

VREDE

DECEMBER: MAAND VAN DE VREDE

5 DECEMBER: DE VREDE VAN GOD KOMT VAN DE GOD VAN DE VREDE

19 DECEMBER: LEVEN IN VREDE IS ALL INCLUSIVE

25 DECEMBER: KERST - HET FEEST VAN GODS VREDE OP AARDE

DE MAAND VAN DE VREDE IS EEN ONDERDEEL VAN HET
JAARTHEMA CHRISTFULNESS © 2010 OOSTERPARKKERK
WWW.OOSTERPARKKERK.NL

Inhoud

Voorwoord	Pag. 4
De vrede van God is van de God van vrede	Pag. 5
Alles o.k.,? Leven in vrede is all inclusive	Pag. 7
Persoonlijke verwerking	Pag. 10
Verwerking in de kring	Pag. 12

Voorwoord

“Vrede” is een echt december – thema. Maar ook een echt bijbels thema. Als er iets is wat God ons wil geven, dan is het wel dat: vrede.

In deze reader de neerslag van een tweetal diensten: die van 5 en 12 december. De eerste gaat m.n. over de vrede die God ons geven wil en die ons deel ook echt kan worden. De tweede preek gaat er over hoe de vrede die wij ervaren direct in verbinding staat met het “erfdeel” dat wij van God wel of niet in ontvangst hebben genomen.

Ik wens iedereen een goede verwerking van dit thema vrede. Dat de vrede van God je echt steeds meer mag vervullen, wat er ook verder is in je leven van elke dag. Ook wens ik dat we er samen met elkaar mee verder mogen komen. En dat die vrede die alleen God kan geven, ook af mag stralen van ons als gemeente.

Roelof Telgenhof,
Duivendrecht, 13 december 2010.

De poster/flyer op de vorige pagina is van de hand van Christiaan Bruijn. Hij verzorgt alle thema's op deze manier.

Christfulness

- 1 - De vrede van God komt van de God van vrede
(Jes. 57, 17 - 19 en Fil. 4, 4 - 9)
- 2 - Alles o.k.? Leven in vrede is all inclusive
(Joz. 11, 23)

Als iets als thema past in de maand december, dan het thema 'vrede' wel. Juist in deze maand verwijzen allerlei meer of minder romantische feesten naar vreedzaamheid, vrede voor iedereen, vredige gezelligheid, etc. En zelfs in de heftigste oorlogen komt men juist in de decembermaand soms zelfs tot een (zij het tijdelijke) "vrede" (wapenstilstand).

1. De vrede van God komt van de God van vrede

Bijbels thema

Behalve dat 'vrede' in december zo in de wereldse picture is, is het dit ook in de bijbel. Al gelijk aan het begin van de geschiedenis komen we weliswaar nog niet direct het bijbelse woord voor 'vrede' tegen (sjaloom), maar de zaak van vrede des te meer. In Gen. 1, 30 lezen we dat God hemel en aarde geschapen had en dat Hij het zag en dat Hij bij Zichzelf zei: "Zie, het is zeer goed". Alles is zó goed! Alles klopt, alles is mooi, alles is "teVREDEn", God is teVREDEn... Alles is zeer goed.

Het is mooi om te zien dat het bijbelse, hebreeuwse woord voor vrede, sjaloom, juist ook die betekenis heeft: alles is goed, alles is wel.

Zo wordt bv. het woord sjaloom in de begroeting in 2 Kon. 4, 26 en 9, 11 wel met die woorden vertaald: Alles wel? Alles goed? Ja, alles is goed (sjaloom).

Hier blijkt al uit dat 'vrede' meer is dan 'geen oorlog' of geen ruzie hebben. Het gaat ook (en misschien wel vooral allereerst) over heel een persoonlijk leven en een groter gebeuren dan alleen een enkel conflict of oneffenheid in een mensenleven.

Je zou het ook nog anders kunnen zeggen: het gaat bij deze sjaloom niet om e.o.a. concept, maar om een geheel van wat er is en hoe dat er is, namelijk is een orde van tevredenheid en genoegdoening: het is o.k. zo, alles is goed. Gevoel, waarneming, gedachten, het hele leven, alles is met elkaar in vredige harmonie. Er is liefde, je kan het geven en ontvangen, je bent verzadigd met het goede (zie bv Ps 63, 1 - 6; Jes. 66, 11; Matt. 5, 6; Luc. 6, 21 - 25).

Deze sjaloom van God zie je de hele bijbel door terugkomen. Dit is wat God op het oog heeft met de aarde, met de mens, met Zijn hele schepping.

Enkele voorbeelden in de bijbel waar die vrede als een rode lijn steeds weer ter sprake wordt gebracht:

- Num. 6, 22 - 26 - Daar mogen de priesters juist Gods vrede uitspreken over het volk in een zegen die ook echt iets uitwerkt (vs 26)
- Lev. 26, 6 i.c.m. 1 Kon. 5, 5 - ieder heeft zijn eigen veilige en voorziene plek in het leven. In 1 Kon. mag je daarbij ook nog de tempel rekenen, die Salomo in die tijd ging bouwen, en die voor iedereen bereikbaar was: God woonde bij de mensen met Zijn vergeving, verzoening en vernieuwing. Zo was heel het leven 'sjaloom'.
- Psalm 122 - wordt de wens gezongen dat de vrede van God de stad Jeruzalem mag vervullen. In Openb. 21 en 22 wordt dit verder uitgewerkt in een eschatologisch perspectief: de profetische voorzegging dat het er aan komt: Gods eeuwige vrede komt werkelijk, door de grote Vrededorst (vgl. Jes. 9, 6).
- Jezus blijkt Degene te zijn die Gods vrede echt bij de mensen kan brengen en dit ook doet (vgl. Joh. 14, 27). En die Zijn vrede ook echt blijft uitdelen, zie bv Joh. 20, 19 - 21.
- Daarom zegt Paulus: Hij (Jezus) is onze vrede, Ef. 2, 14. In Hem wordt alle onvrede weggenomen, die tussen God en mensen, die tussen mensen onderling en die de mensen in zichzelf hebben.
- Deze vrede wenst Paulus (en ook andere brieverschrijvers trouwens) toe aan de lezers van zijn brieven, aan het begin en aan het eind.

Wat God op het oog heeft in de bijbel is, dat wij Hem echt leren zien, aanvaarden en ontvangen als de Vorst van onze vrede (vgl. Ps. 89, 6 ber.). Een vrede waarin pas echt leven tot stand kan komen. En dat blijft in eeuwigheid. Dus nog net even meer dan

alleen maar geen oorlog of ruzie. En ook meer dan een min of meer gerustgesteld gemoed...

Vrede van God

Dat is eigenlijk best raar (om het even zo te zeggen). Want die schepping is nu juist terecht gekomen in een onophoudelijke cyclus van onvrede! En dat ook nog door eigen toedoen. In Jes. 57 wordt hier ook naar verwezen: kijk hoe jullie Mijn vrede van je af hebben geworpen en hoe je in onvrede terecht bent gekomen. Om je lusten te bevredigen (om het leven te krijgen) ben je je eigen wegen gegaan. Met onvrede tot gevolg. Zoals dat per definitie gebeurt als je wegen gaat los van God (zie Jes. 57, 3 – 13 en 17 – 18)! En ik heb het gezien, zegt God. Het is me niet ontgaan. Het heeft me geraakt, ik ben er boos over geweest, ik heb er verdriet om gehad.

Hoe is het dan mogelijk dat God in vers 19 toch komt met die vrede? Vrede, vrede, voor iedereen. Ik zal genezing brengen (d.w.z. de onvrede weghalen en er vrede voor in de plaats geven).

Het is mooi om te zien hoe hier een typisch Jesaja – thema ter sprake komt. Heel het boek door komt telkens deze tegenstelling terug: de onvrede die het volk over zichzelf heeft afgeroepen en de reddende beloften van God, die ondanks alles komende is. Geen wonder dat Jesaja zoveel wordt gelezen in de tijd van Advent (Hij komt, de vorst van onze Vrede, vgl. Ps. 89, 6 ber. En Jes. 9, 5).

Dat kan door Zijn liefde!

Als je het gedeelte hier in Jes. (m.n. 57, 16) nog eens een keer leest, dan doet dit o.a. denken aan Ps. 103. Juist deze psalm laat zien waarom God het op ons als mensen voorzien heeft: Hij houdt van ons en Hij weet wat voor "maaksel" we zijn: mensen uit stof geschapen. Juist daarom omringt Hij ons met Zijn liefde, zoals een Vader dat doet met zijn kind. En vergeeft Hij ons onze schuld, onze eigenwijsheid, onze ziekte die daardoor is ontstaan. En neemt Hij onze onvrede weg door er vrede voor in de plaats te geven. Het zelfde wordt hier door Jesaja onder woorden gebracht in dat "Maar toch...". Ondanks alles zal ik hen genezen.... Vrede, vrede voor iedereen.

Zie je trouwens hoe deze vrede - belofte ingekaderd staat tussen twee keer "genezen"? God geeft Zijn vrede aan diegene die genezing van Hem ontvangen. Of nog iets anders gezegd: degene die God zijn ziekte "laat" genezen, die ontvangt Zijn vrede. Nog anders: degene die juist op de zieke plekken van zijn leven contact zoekt met God, zich daar door Hem laat (be)grijpen, die ontvangt genezing en van daaruit Zijn vrede.

Natuurlijk is die vrede van God pas compleet als Gods vrede rijk volkomen is aangebroken. Ons leven vindt plaats in het "ochtendgloren" van die vrede. Dat is het perspectief waarin we leven en waar we naartoe leven.

Maar juist ook in dat onderweg zijn, mag die vrede ook nu al ons deel zijn. Zoals het gloren van een nieuwe dag al in het voor zijn licht over het leven van die nieuwe dag laat schijnen.

Christfulness en vrede – een bijbelse handleiding

En dat is waar Christfulness op gericht wil zijn: het vol worden met de vrede van God die Hij nu al wil geven. Die je nu al vooruitbetaald krijgt met het oog op wat nog komt. In Fil. 4 gaat Paulus hierop in. Vanuit aan de ene kant de vreugde van het evangelie (zie h. 1 – 3) en aan de andere kant de menselijke verhoudingen die niet altijd zo vredig zijn (4, 1 – 3) wijst hij door middel van een soort handleiding een weg die naar de vrede van God leidt. Of sterker nog: die leidt naar de God van vrede (vs. 9)!

Dit laatste is in feite nog meer dan de vrede van God. Want in de God van vrede ontvang je alles wat er maar te ontvangen is: God Zelf namelijk! Hij zal bij je wonen, zegt ook Jezus al (Joh. 14, 23). En ook al veel eerder geeft Gods Woord aan dat juist dit bij de mensen wonen een soort van ultiem doel is van God (zie bv. Ex. 25, 8; 1 Kon. 8; Jes. 7, 14; Matt. 1, 13; Op. 21, 3).

Wat Paulus hier in feite geeft, is een 5 stappen – handleiding om vrede en vreugde te "derven", en onvrede en disharmonie (die in dit leven ontegenzeggelijk gegeven zijn) te weerstaan en er in staande te blijven:

- Richt je op Wie Jezus (de Heer) is – Hij is je vrede en vreugde. In Hem heb je het leven, in Hem heb je vrede met God en met jezelf en met elkaar.
- Besef dat God altijd bij je is en blijft, ook als je leeft in een wereld waarin het soms maar wat ingewikkeld is allemaal, bv in contact met mensen om je heen. Paulus' oproep om bekend te zijn om je vriendelijkheid wil je aanzetten om te zoeken naar de basis waarop dit echt kan: Gods nabijheid
- Leg alle zorgen bij God neer, laat je door Hem begrijpen. In Jezus kan dat: Hij is immers net als jij echt mens geweest (vgl. Hebr. 4, 11 – 5, 10!). Zo kun je jouw zorg "wentelen op de Heer", Ps. 37, 5. Als je hier ook maar iets van merkt, zal dat je tot dankbaarheid stemmen: God is inderdaad echt nabij!
- Ontvang de vrede die dit geeft en vier dit ook. Zodat het een plek in je hart wordt waar je telkens weer naar terug kunt keren.
- Om dan te ontdekken dat niet alleen Gods vrede er is, maar vooral ook de God van die vrede: Hij verlaat je nooit! Hij is jouw vrede!

Deze handleiding leidt er om zo te zeggen toe, dat je met hart en ziel, met kracht en verstand steeds meer wordt gevuld met Christus Jezus (vs. 7).

Om te voorkomen dat je denkt dat dit je zo (zonder enige inspanning, als door een muisklik) ten deel valt, merkt Paulus ten slotte op: alles wat ik je zo heb geleerd, doe dat ook echt, maak er werk van, richt je erop alsof je het ook zou kunnen grijpen in volkomenheid (vgl. 3, 12!). Dan zal die god van vrede met je zijn, Immanuel, God bij de mensen. Dat maakt je pas echt vol van Christus.

2 - Alles o.k.? Leven in vrede is all inclusive

Enige tijd geleden was er op de TV een interview met Ingrid Betancourt, de Colombiaanse presidentskandidate die vanaf februari 2002 tot voorjaar 2008 vast werd gehouden door de FARC, in de ondoordringbare regenwouden van het Zuid – Amerikaanse Amazonegebied. Dit interview werd gehouden i.v.m. haar boek *Zelfs aan de stilte komt een eind* (Uitgeverij Balans, 2010) waarin ze een beschrijving geeft van die verschrikkelijke tijd in gevangenschap. Zowel in het interview als in het boek geeft Ingrid blijk van e.o.a. "vreemde" innerlijke vrede die haar deel is geworden, juist in of vanwege die onmenselijke moeilijke episode in haar leven. Het blijkt een vrede te zijn van "echt gekend zijn door God", Hem echt hebben leren kennen. Vreemd genoeg is haar dit juist wedervaren in de "bush" van Colombia. Daar waar alles haar werd afgenomen, al haar waardigheid, menselijkheid, vrouwelijkheid, identiteit, daar bleef slechts één ding over: God. En Zijn relatie met haar.

Alles o.k.?

Dat is zo'n vraag die je gemakkelijk wordt gesteld. En wat antwoordt je dan? Want vaak is helemaal niet alles o.k. Ik weet niet precies wat Ingrid Betancourt zou antwoorden nu, maar als ik haar goed heb begrepen, dan zou het ongeveer iets kunnen zijn als volgt: "Op zich is er nu best wel veel o.k. Maar ook nog veel niet. Maar één ding is echt heel o.k.: ik weet nu dat ik met mijn leven geborgen ben bij God. Zelfs in de grootst mogelijke stilte heb ik Zijn stem op de e.o.a. manier verstaan. En dan is het o.k.". Nu wil ik inrit in geen geval laten buikspreken, dus ik zou zeggen, lees het boek zelf. Maar wat ik wel kan zeggen is dit: waar Ingrid blijk van geeft is, dat ze juist door haar verschrikkelijke tijd in de oerwouden heeft ontdekt dat God haar enige "erfdeel" is, datgene wat Hij aan ieder mens wil geven: Zichzelf. En dan is in dit leven lang niet alles wel o.k., maar één ding in ieder geval wel: jij en ik, we zijn kinderen van God! En ontvangen daarom dat bijzondere erfdeel wat Hij voor ons in het verschiep heeft liggen: eeuwige vrede, een vrede die vandaag al mag beginnen.

Erfdeel

God belooft ons in de bijbel echt die vrede. Heel de bijbel door kom je het tegen. Heel mooi wordt dit uitgedrukt in de geschiedenis van Isael en Jozua, waar Jozua door de Heer wordt opgedragen datgene wat Hij beloofd heeft aan Isael te geven, te veroveren en zo in ontvangst te nemen (zie Joz. 1, 1 – 9). Jozua geeft gevolg aan deze opdracht. En in de kracht van Zijn Heer verovert hij het beloofde land met als

eindresultaat dat ieder de plek heeft toebedeeld gekregen die hem als erfdeel toekomt, en er geen oorlog meer is, maar vrede (zie Joz. 11, 23, voor de verdeling van wie waar woont, zie Joz. 12 – 20). Een fase verderop in de geschiedenis van Israël zie je dit haast nog mooier uitgedrukt. In 1 Kon. 5, 1 – 5 lezen we over de regering van Koning Salomo en hoe in zijn vrederijk ieder onbezorgd onder zijn eigen wijnrank en vijgenboom kon zitten (1 Kon. 5, 5). Alles hier lijkt o.k.: ieder zij eigen goede plek. En God dichtbij, wonend in Zijn tempel temidden van Zijn volk (zie 1 Kon. 6 – 8!). Dit is het erfdeel dat God al vanaf het begin voor ogen stond, om het aan Zijn kinderen te geven. En hier in het oude testament lees je hoe dat op een heel materiele, kwantitatieve manier tot uiting komt.

Zoals dat later op een veel meer geestelijke manier werkelijkheid wordt in en door Jezus. Dat is wat er bedoeld wordt met erfdeel in het nieuwe testament, zoals bv. in Rom. 8 en Gal. 4, of in Ef. 1, 13 en 14. En tegelijk blijft dat erfdeel dat ons in het vooruitzicht is gesteld in de bijbel ook net zo goed materieel en kwantitatief, maar altijd vanuit de kwaliteit van Gods Koninkrijk, dat Hij ons in Zijn erfdeel voor ons toezegt (zie bv. Matt. 6, 19 – 34).

Wat verlang ik hier vaak naar, naar die sjaloom, die goddelijke en hemelse vrede: alles o.k., in harmonie. Dat die het werkelijkheid wordt, dat ik het kan genieten en vieren, dat ik er in en eruit kan leven, dat ik het kan voelen en weten, dat ik het ken, dat erfdeel dat God me in Zijn beloften heeft toegezegd!

Strijd

Maar ik heb het gevoel dat ik er zo voor moet strijden. Herken je dat? Wat moet ik er een moeite voor doen om die rust en vrede te vinden. En wat kost het me een moeite en strijd om het werkelijk (om zo te zeggen) te bemachtigen, me eigen te maken. Want er zijn zoveel dingen die deze vrede weer om zeep kunnen helpen, er onvrede van maken of het in de weg staan.

Ik strijd zo vaak heel wat af. Alleen: strijd ik dat de goede strijd (zoals Paulus dat aan Timoteus opdraagt te doen, 1 Tim. 6, 12)?

In het boek Jozua kun je lezen dat het komen in die vrede die God heeft beloofd, wel degelijk gaat via strijd. Alleen: wat voor strijd is dat dan?

Het is de strijd die Gods volk, die jij en ik moeten voeren om te ontvangen wat God ons al heeft toegezegd en ons ook daadwerkelijk zal geven. En dat vraagt strijd, om in te nemen wat God al voor me heeft klaar liggen, om dat leven te leven dat God al van te voren voor me had klaar liggen (vgl. Ef. 2, 10!). Want ik heb zo vaak m'n eigen ideeën over hoe ik dat erfdeel van rust en vrede bemachtigen kan. En dan strijd ik daarvoor de strijd die ik denk dat goed is, dan strijd ik aan dat front waarvan ik denk dat dat hét front is waaraan ik strijden moet. Maar o zo vaak is dat het verkeerde front...

Het erfdeel ontvangen, nemen, innemen, kost strijd. Alleen, het is de strijd om het ook werkelijk van God te ontvangen.

Vergelijk hierbij de geschiedenis van iemand die het erfdeel ook zelf even wilde regelen, zoals dat beschreven staat in Joz. 7 (de geschiedenis van Achan). Een strijd die jezelf ontketent om jouw erfdeel te bemachtigen, maakt altijd nare brokken. En het is altijd een strijd die meer of minder heimelijk moet plaatsvinden... Uit contact, ondoorzichtig, langs heilloze wegen...

All inclusive

Deze strijd is in feite een soort van heilige oorlog: dat wil zeggen: een echte strijd om het allerheiligste in je leven te mogen (be)grijpen, namelijk Gods erfdeel voor jou. Dat is echt een hele klus. In de geschiedenis in Jozua zie je dat het beloofde erfdeel totaal ontdaan moet worden van alles dat niet heilig en goed is. Alleen zo komt het erfdeel naar Israël toe: alle heidense volken moeten worden uitgeroeid

Hoewel ik geloof dat eea echt werkelijk zo verlopen is in die tijd, geloof ik ook dat deze geschiedenis voor ons nu overdrachtelijk bedoeld is: zoals Israël moest strijden om het beloofde land in te gaan en het moest ontdoen van alles wat er niet hoorde, zo moet ik het erfdeel voor mijn leven innemen en ontdoen van alles dat er niet (meer) hoort. Door de zondeval zijn er namelijk allerlei indringers en indringende zaken mijn leven binnengekomen, die mijn leven van Gods erfdeel voor mij hebben vervreemd. Maar God wil me dit nu juist via de strijd van verlossing weer terug geven!

Hierbij is wel heel mijn leven in beeld. En ook alles wat daar in en aan is: all inclusive dus. Een leven van vrede (die God voor me op het oog heeft) valt me slechts dan ten deel, voor zover ik de onvrede die er is (en alles wat dat kan veroorzaken) ook daadwerkelijk onder ogen zie en (om het met Paulus te zeggen) als krijgsgevangene aan Christus geef (2 Kor. 10, 5). Zodat al die onvrede en oorzaken daarvan niet meer als bastions van satan kunnen dienen en het opstappen worden naar het in ontvangst nemen van het erfdeel dat God me geeft.

Maar all inclusive dus; alles in je leven komt daarbij om de hoek kijken... Ook dingen die jij misschien aanvankelijk totaal niet interessant vindt. Of waarvan je denkt: wat maakt dat nu uit. Want in de geschiedenis van Israël blijkt wat er gebeurt als je onheilzame en onheilige dingen ongemoeid laat of dan toch maar gedoogd: juist op die punten loopt het later precies mis. Voorbeeld : de verspieters uit Gibeon zijn later een blok aan het been van koning Saul (zie Joz. 9, 3 – 15 en 2 Sam. 21) en het veroorzaakt veel ellende. Het zelfde geldt voor de Enakieten die achterblijven in Gaza, Gad en Asdod (het latere Filistea), zie Joz. 11, 22.

Christfulness

Wat Christfulness wil zijn in dit verband van vrede en erfdeel is, dat je door je met je bewuste aandacht steeds meer te richten op wat God werkelijk aan je belooft, je dit ook steeds meer zult kunnen ontvangen en "innemen". Omdat je door Jezus steeds meer oog krijgt voor waar nu eigenlijk de echte strijd ligt en hoe je die strijdt.

Christfulness wil je steeds voller van Jezus maken. En je zo ook steeds meer dag en nacht vol laten zijn van de wil van God (vgl. Joz. 1, 7 en 8). Zodat je vastberaden en standvastig kunt en wilt zijn om dat erfdeel te veroveren dat God je gegeven heeft.

De strijd die daarmee gepaard gaat is dan niet zozeer een strijd met wapengekletter, geweld, agressie, dood en verderf (iets als een jhaad), maar een heilige oorlog die met en door Gods Geest wordt gevoerd (Zef. 4, 6), gericht op echt waardig en identiteitvol leven, dat niets liever wil dan zich laten delen met God en met anderen. Zoals dat is in een gezin van broers en zussen. Ten

diepste is dit erfdeel het kindschap van God (Gal. 4, 1 – 7): omdat je gelooft in Jezus ben je nu ook kind van Vader en zo mede erfgenaam van Hem! Als Kind van God ben je net zo ten volle erfgenaam als Jezus, Zijn eniggeboren Zoon.

En het eigenaardige is, dat als je je dit meer en meer gaat realiseren, dat dan al het andere (dan God en Jezus) van geen of in ieder geval veel minder waarde lijkt te zijn. Het kind zijn van Vader gaat dat alles namelijk ver te boven! Psalm 16 drukt het nog sterker uit: Heer, u hebt mijn erfdeel rijk uitgemeten, U Zelf bent mijn erfdeel en datgene wat mij ten deel valt (van waaruit ik overvloedig kan leven), mijn beker. Het is min of meer zoals Ingrid Betancourt dit in haar boek beschrijft. En waardoor ze zelfs kan zeggen: in dank de hemel bij voorbaat voor alles wat nog moet komen (p. 493)! Want als je zoveel hebt ontvangen in God Zelf, dan is alles wat Hij heeft toegezegd nu al zo zeker en zo veel, dat je Hem er voor kunt danken.

Een ander effect is, dat je ook niet meer zo nodig op een strijdlustige en hebberige manier de (grenzen van) erfdelen van anderen hoeft te bestieren. Want als God je erfdeel is, dan ben je reeds compleet verzadigd van het goede en hoef je niets meer met het erfdeel van anderen. Want juist in het "ons erfdeel" bemachtigen langs onze eigen wegen proberen we ons vaak meester te maken van dingen die niet van ons zijn! Maar nu we ons erfdeel hebben ontvangen, is dit niet meer nodig. En op de zelfde manier hoeven we ons niet meer bedreigd te voelen dat ons "alles" wordt afgenomen want ons erfdeel is geborgen bij God. Dus je erfdeel ontvangen zet ook alle grenscontacten in een ander perspectief: er is geen oorlog meer (Joz. 11, 23) want jouw erfdeel en dat van anderen is duidelijk. Henry Cloud heeft over het fenomeen grenzen een paar mooie boeken geschreven die je veel kunnen leren over 'leven met jouw erfdeel temidden van anderen om je heen', bv. *4 stappen naar een sterke identiteit* (Almere 2009) en *Grenzen* (samen met John Townsend).

Ik denk dat dit de vrede is die ons in dit leven ten deel kan en mag vallen. Ja, natuurlijk, all inclusive (d.w.z. met allerlei ongerief die je tegenkomt en aangaat), maar tegelijk ook met "alles o.k.", sjaloom, de vrede van God, de God van vrede. In de volheid van Christus is dat jouw en mijn erfdeel!

Christfulness

1. De vrede van God komt van de God van vrede
2. Alles o.k.? Leven in vrede is all inclusive
- Persoonlijke verwerking

Meditatieoefening

Neem een moment de tijd om de volgende tekst in je op te nemen en voor jezelf op de cadans van je adem te herhalen:

Inademen - **God is mijn erfdeel**

Uitademen - **Ik ben Zijn kind**

naar Psalm 16, 5 en Gal. 4, 6 - 7

Je kunt dit woord bv uit je hoofd leren en het dan telkens opnieuw voor jezelf in je gedachten herhalen tijdens een korte wandeling (15 minuten). Wat je ook kunt doen is de tekst uitprinten en op het beeldscherm van je computer plakken, zodat je het telkens weer ziet.

Preekverwerking

Onderstaande vragen zijn voor persoonlijke overdenking en voor latere bespreking op de kringen. Leg je persoonlijke verwerking zo vast, dat je dit op de kring in de bespreking kunt gebruiken. Neem voor de totale verwerking ong. een half uur (excl. Preek doorlezen).

Algemeen

0. Kijk eens naar de plaat die Christiaan Bruijn heeft gemaakt voor het thema "vrede". Wat vind je hiervan? Leg eens een link met het thema?

Deel 1 – de vrede van God komt van de God van vrede

1. Wat is voor jouw idee de vrede van God?
2. Wat ervaar jij nu al van de vrede van God?
3. Is er in jouw leven ook gemis aan vrede? Zo ja, wat dan? Zou je daar ook iets van willen delen op de kring (bv iets van onvrede wat je ervaart)?
4. Op wat voor manier zou je meer van de vrede van God in je leven willen ervaren? Wat zou jij daarvoor moeten/willen/kunnen doen? Welke dingen zou God daarvoor moeten doen? Of andere mensen?

Deel 2 – Leven in vrede is all inclusive

5. Wat vind je van dat beeld van "erfdeel" zoals dat in bovenstaande preek wordt gebruikt? Kun je het verband leggen met Joz. 11, 23?
6. Probeer eens een eerste beschrijving te vinden van Gods erfdeel voor jou.
7. Hoe ga jij om met situaties aan de grens van jouw erfdeel/gebied? Wat zijn dat voor situaties?
8. Wat heeft jouw erfdeel te maken met vrede en onvrede in jouw leven en in dat van een ander?
9. Wat betekent voor jou nu: leven in vrede is all inclusive?
10. Lees het volgende verhaaltje eens door. Wat heeft dit met erfdeel (en grenzen) te maken?

"Sukkel", riep aap geïrriteerd uit, 'wat heb je nou gedaan?!"

Aap zag een dier in de rivier verdrinken. 'Hoe ben je daar nou terechtgekomen?!"

Omdat aap een goede inborst had – hij vond zichzelf 'best wel oké' – en dus het beste voorhad met zijn medeschepselen, handelde hij acuut.

'Kom, laat me je helpen,' sprak hij liefdevol.

Behoedzaam tilde hij het dier uit het water en legde het op de oever.

Daar kon het drogen in de zon.

Tevreden aanschouwde de aap de situatie.

Zo te zien was hij net op tijd geweest.

'Mooi! Ik zie dat je alweer ademt,' sprak hij tot de naar lucht happende vis.

Uit: Berthold Gunster, Ik ben oké, jij bent een sukkel. Over omdenken in zakelijke en persoonlijke relaties, 2010.

Preek in de week

- Dag 1 Gen. 1, 26 – 2, 4 Alles was zeer goed = bijbelse betekenis van sjaloom
- Dag 2 1 Kon. 5, 1 – 5 Ieder zijn eigen mooie plek én de Tempel dichtbij!
- Dag 3 Jes. 57, 14 – 19 Ondanks onze puinhopen blijft God Zijn vrede toezeggen
- Dag 4 Jozua 1, 1 – 9
en 11, 16 – 23 Het gegeven land ook echt veroveren
- Dag 5 Psalm 16 Lied van het erfdeel (m.n. vs 5 en 6)
- Dag 6 Gal. 4, 1 - 7 Hét erfdeel waar het om gaat: je kindschap van de Vader
- Dag 7 2 Kor. 10, 1 – 6 Geestelijke strijd (vgl. ook Zef. 4, 6)

Christfulness

1. De vrede van God komt van de God van vrede
2. Alles o.k.? Leven in vrede is all inclusive
 - Verwerking in de kring

Verwerking

De verwerking van de preek en de verdere verdieping kun je op de kring als volgt vorm geven (ervan uitgaande dat iedereen ook de persoonlijke verwerking op p. 10 en 11 heeft gedaan):

19:45 – 20:00 **Ontvangst en koffie/thee**

20:00 **Opening van de avond**

- Inleiding / Ijsbreker – Gebruik hiervoor het verhaaltje aan het einde van de Verwerking op p. 10 (deel 1, vraag 11)
- Rondje delen – hoe zit iedereen erbij? Deel dit eens met elkaar. *Neem hiervoor ong. 20 - 30 min. Doe dit n.a.v. de vraag: Hoeveel vrede ervaar je op dit moment, en hoeveel onvrede? Hoe is dat?*
- Gebed (evt. met zingen vooraf en erna)
Neem in dit gebed ook de persoonlijke dingen mee die (voor gebed) zijn ingebracht. En vraag een zegen over de avond. Vraag God dat Hij merkbaar Tegenwoordig is in het midden van de kring.

20:35 **Bespreking / Verwerking bovenstaande preken en verdere verdieping**
(p. 4 - 9)

- Kijk eens naar de plaat die Christiaan Bruijn heeft gemaakt voor ons thema "vrede". Wat vind je hiervan? Leg eens een link met het thema?
- Bespreek deel 1 van de persoonlijke verwerking.
- Neem even 10 minuten pauze voor koffie / thee
- Bespreek deel 2 van de persoonlijke verwerking.
- probeer aan het slot van het gesprek eens met elkaar vast te stellen wat je nu de komende tijd met dit thema vrede wilt gaan doen.

22:15 **Afsluiting avond**

Sluit af met een lied en met gebed. Neem in dit gebed eventuele punten uit de bespreking mee. Doe ook voorbede voor de gemeente en vraag om groei in het ontvangen en doorgeven van Gods vrede voor ons allemaal.

Is er iemand die het zingen kan begeleiden (bv met gitaar of piano)?
Gaaf. Doen!

In de maand januari nemen we even afstand van het jaarthema. In **februari** pakken we de draad weer op met het thema **vreugde**